

روزنامه سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، ورزشی صبح ایران

صاحب امتیاز و مدیرمسئول: مهدی رحمانیان

نشانی: تهران: میدان فاطمی، خیابان بهرام‌مصری، پلاک ۲۲ • تلفن: ۵۴ و ۸۸۹۳۶۲۷۰ • شماره: ۸۸۹۲۵۴۶۷ • تلفن آگهی‌ها: ۸۶۰۳۶۱۱۹ • تلفن امور آگهی‌های شهرستان‌ها: ۷-۴۴۰۱۹۸۰۵ • تلفن امور مشترکین: ۸۸۹۰۳۵۴۸ • توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز • تلفن: ۶۶۲۸۷۳۴۴ • چاپ: صمیم

شترق

روزنامه

پنجشنبه ۲۰ فروردین ۱۴۰۵ • ۹ آوریل ۲۰۲۶ • ۲۰ شوال ۱۴۴۷ • سال بیست‌ودوم • شماره ۵۳۵۶ • صفحه ۸
اذان ظهر تهران ۱۲:۰۶ • اذان مغرب ۱۸:۵۱ • اذان صبح فردا ۰۴:۱۲ • طلوع آفتاب ۰۵:۳۹

مراسم گرامیداشت چهارم شهادت دانش‌آموزان مدرسه میناب با حضور دانش‌آموزان سمنانی در سی‌وششمین «شب اقتدار» برگزار شد. عکس: علی ایک، ایرنا

instagram:sharghdaily1 twitter:sharghdaily youtube:sharghdaily Telegram:SharghDaily aparat:tasvirshargh www.sharghdaily.com

تهران پس از آتش‌بس

دیگری می‌گویند، بیشتر می‌زها، نه از آرامش، که از آینده جنگ حرف می‌زنند. برخی امیدوارند و برخی دیگر، ناامید و غمگین. فضای کافه‌ها بیش از آنکه شبیه جشن پایان بحران باشد، شبیه اتاق انتظار است.

«سعید»، ۲۸ ساله، که در تمام روزهای جنگ قهوه‌خانه را به‌عنوان پاتوق انتخاب کرده، می‌گوید امروز آنجا زودتر از همیشه شلوغ شده

نورا حسینی؛ چند ساعت بعد از اعلام آتش‌بس، شهر به زندگی برگشته؛ اما ترس، تردید و انتظار هنوز در خیابان‌ها جریان دارد.

ساعت ۳:۳۳ بامداد؛ همان لحظه‌ای که رسانه‌ها خبر «آغاز آتش‌بس» را منتشر کردند، برخی بیدار بودند و همان‌جا نفس راحت کشیدند. برخی دیگر، با چراغ‌هایی که به نشانه بیداری روشن گذاشته بودند، صبح را دیدند و تازه فهمیدند جنگ دست‌کم روی کاغذ متوقف شده و برخی هم همچنان گرفتار و سردرگم میان احساس‌های متضاد.

اما تهران، چند ساعت بعد از این خبر، شهری است میان آرامش و اضطراب؛ جایی که جنگ تمام شده، اما هنوز در ذهن مردم ادامه دارد.

صبح تهران با آسمانی آبی و هوایی بهاری آغاز شد؛ تصویری که برای شهری درگیر جنگ، بیش از حد عادی به نظر می‌رسید. با این حال، روایت‌ها از نقاط مختلف شهر نشان می‌دهد این آرامش کامل نیست. برخی از شهروندان هنوز از شنیدن صداهای پراکنده پدافند در ساعات اولیه پس از اعلام آتش‌بس خبر می‌دهند؛ صداهایی که کافی است تا ذهن‌ها را دوباره به شب‌های

پرالتهاب گذشته برگرداند. در خیابان کریمخان، «مریم»، ۳۴ ساله، آرام قدم می‌زند؛ اما نگاهش آرام نیست. می‌گوید هنوز منتظر شنیدن صدای جنگنده است. جنگ برای او تمام نشده، فقط شکلش عوض شده است. در ۳۹ روز گذشته تنها دو بار از خانه بیرون آمده و حالا، هوای بهاری را هم‌زمان با ذوق و ترس تجربه می‌کند، با ولع و بازگشت تدریجی زندگی؛ اما بحث‌ها چیز

اقتصاد، حتی سریع‌تر از جنگ، خودش را به زندگی مردم تحمیل کرده است.

با این حال، نشانه‌هایی از تلاش برای بازگشت به زندگی هم دیده می‌شود. در میان این تردیدها، برخی تصمیم گرفته‌اند به لحظه حال بچسبند. «رضا» یکی از آنهاست؛ در خیابان شیرینی پخش می‌کند. می‌گوید ساعت‌های بااضرابی را از ترس هدف قرارگرفتن زیرساخت‌ها پشت سر گذاشته و حالا فقط می‌خواهد زنده‌بودن را جشن بگیرد.

روایت «ندا» اما وجه دیگری از این شب‌ها را نشان می‌دهد. او می‌گوید: «دیشب که خوابیدم، فکر نمی‌کردم صبح امروز رو ببینم. بدون اینکه ترسم رو به کسی منتقل کنم، آخرین نگاه‌ها رو به خونه انداختم.

میان «پایان» و «ادامه»، خیابان‌ها آرام‌تر شده‌اند، کافه‌ها نیمه‌پر شده‌اند و آسمان رنگ آبی خود را پس گرفته؛ اما در ذهن مردم، جنگ هنوز خاتمه نیافته است.

آتش‌بس، اگرچه در ساعت ۳:۳۳ آغاز شد، اما برای بسیاری از شهروندان، زمان پایان واقعی جنگ هنوز فر نرسیده است.

او می‌گوید: «بحث بیشتر می‌زها دلار و سکه است. اینکه چی می‌شه... آینده معلوم نیست». در قهوه‌خانه، سیاست و اقتصاد داغ‌تر از هر زمان دیگری دنبال می‌شود؛ گویی مردم تلاش می‌کنند با تحلیل، بر بی‌ثباتی غلبه کنند. در سویی دیگر شهر، «نگین» هنوز منتظر بازگشت کامل اینترنت است. اضطرابش فقط از آسمان نیست؛ از زمین هم هست. از کار، از قیمت‌ها، از آینده‌ای که هنوز

شکل نگرفته. می‌گوید حتی با اعلام آتش‌بس، ترس از نگاهش نرفته است.

در یک مغازه کوچک میوه و تره‌بار در بلوار کشاورز، زنی ۵۰ساله از کمبودها و گرانی می‌گوید. «این روزها همه چیز بود، اما امروز تازه مرغ آوردن، روغن چند روزی هست که کم شده، موز هم که قیمتش نجومیه... تو هیچ میدونی پیدا نمی‌شه».

خبرخوانی

دانشمندان ناسا ناپدید شدند

سال ۲۰۲۳ درگذشت. علت مرگ فاش نشده است. فرانک میوالد در چهارم جولای ۲۰۲۴ در ۶۱سالگی بدون کالبدشکافی و بدون اعلام علت مرگ درگذشت. مونیکا رضا، مدیر جدید گروه پردازش مواد این آزمایشگاه فقط چند ماه پس از شروع به کار خود بدون هیچ اثری در ژوئن ۲۰۲۵ ناپدید شد. ملیسا کاسیاس، دستیار اداری آزمایشگاه ملی لوس‌آلاموس با بالاترین سطح امنیتی در ۲۶ ژوئن ۲۰۲۵ ناپدید شد و اثری از او یافت نشد. آنتونی جاور، کارمند سابق آزمایشگاه ملی لوس‌آلاموس نیز در چهارم می ۲۰۲۵ ناپدید شد. هیچ توضیحی داده و هیچ راه‌حلی ارائه نشده است. سرلشکر نیل مک‌کاسلند در ۲۷ فوریه ۲۰۲۶ بدون تلفن، دستگاه‌های پوشیدنی یا عینک طبی از خانه خود در نیومکزیکو خارج شد. او از آن زمان تاکنون دیده نشده است. نونو لوریرو، مدیر مرکز علوم و همجوشی پلاسما در ۱۵ دسامبر ۲۰۲۵ در خانه‌اش در بروکلین ماساچوست ترور شد. کارل گریلمیر، اختریف‌یگدان ۶۷ساله ۱۶ فوریه ۲۰۲۶ در ایوان جلویی خانه‌اش به ضرب گلوله کشته شد. جیسون توماس، محقق داروسازی که درمان‌های سرطان را در نواارتیس آزمایش می‌کرد، در ۱۷ مارس ۲۰۲۶ در دریاچه‌ای در ماساچوست مرده پیدا شد.

یک گزارش در رسانه‌های جهان منتشر شده که درباره ناپدیدشدن ۹ دانشمند و کارمند ناسا در مدت ۳۳ ماه است؛ اتفاقی که یک مأمور ادبی‌ای و یک نماینده کنگره درباره آن با دیلی میل گفت‌وگو کرده‌اند. براساس گزارش‌ها، ۹ نفر از آزمایشگاه پیشرانس جت ناسا، آزمایش هسته‌ای لس‌آلاموس، MIT، نیروی هوایی و تحقیقات دارویی در یک بازه زمانی تقریباً ۳۳ماهه، مرده یا مفقود شده‌اند. ناسا و اف‌بی‌ای تاکنون درباره علت مرگ یا مفقودی این دانشمندان توضیحی ارائه نکرده‌اند. به نوشته روزنامه دیلی‌میل، «تیم بورجت»، نماینده کنگره تنسی، گفت تعداد افراد در این حوزه‌های تحقیقاتی خاص بسیار زیاد است و ما نباید به دولت خود اعتماد کنیم که در مورد آنچه اتفاق می‌افتد شفاف باشند. او معتقد است: «مرگ یا مفقودی این موارد با این سطح از هم‌پوشانی نهادی در این بازه زمانی فشرده، به‌طور تصادفی اتفاق نمی‌افتد. کسی یا چیزی به‌طور سیستماتیک افرادی را که بیشترین اطلاعات را در مورد حساس‌ترین برنامه‌های آمریکا دارند، حذف می‌کند و سازمان‌های مسئول بررسی آن یا قادر نیستند یا نمی‌خواهند این اطلاعات را به‌طور عمومی به هم ربط دهند». مایکل دیوید هیکس به مدت ۲۴ سال در آنجا کار کرد و در

اتفاق خوانی

کاروانسرای شاه‌عباسی در حال نابودی است

است. نهر «تدین» عملاً از بین رفته و جوی جدیدی ایجاد شده است. در حالی که درختان این محدوده پیش‌تر از آب جوی قدیمی تغذیه می‌کردند و اکنون وضعیت آبیاری آنها مبهم است». او تأکید کرد: «براساس اسناد شهری، این محور تاریخی از کاروانسرای شاه‌عباسی تا باغ‌ها و درمانگاه تاریخی تدین، باغ‌های اخفشیه، امامزاده علی بن جعفر، استخر ناسار و بازار تاریخی، باید به‌صورت مسیر پیاده‌محور ساماندهی می‌شد. اما با احداث این خیابان و اتصال آن به کوچه‌های مسکونی و باغ‌های شرقی کاروانسرا، این مسیر به محور خودرو تبدیل شده و هویت تاریخی آن در معرض تهدید قرار گرفته است». در حال حاضر این بنای تاریخی رها شده، آجرهای آن دچار آلودگی شده و در برابر رطوبت و عوامل جوی بدون حفاظت باقی مانده است. ضروری است نهادهای متولی میراث فرهنگی و محیط زیست برای ثبت و حفاظت این باغ‌ها اقدام فوری انجام دهند و از تعریض تدریجی کوچه‌های اطراف کاروانسرا جلوگیری شود.

مدیر یک انجمن محیط‌زیستی در سمنان از وضعیت کاروانسرای شاه‌عباسی و فضای طبیعی آن در شهر سمنان انتقاد کرد. او به ایسنا گفت: «کاروانسرای شاه‌عباسی سمنان که در میدان سعدی واقع شده است، از مهم‌ترین آثار تاریخی این شهر به شمار می‌رود. در ضلع شرقی این کاروانسرای تاریخی، نهر «ناسار» جریان دارد که به استخر ناسار در نزدیکی بنا می‌ریزد. این نهر در محدوده‌ای که به اصطلاح محلی «برجم» نامیده می‌شود، به دو شاخه تقسیم شده و محیطی طبیعی با درختان کهنسال را شکل داده است. بخشی از آب به استخر ناسار یا باغ شاه هدایت می‌شود و بخش دیگر به سمت باغ و مجموعه تاریخی تدین جریان می‌یابد. در اوایل جنگ تحمیلی آمریکا و اسرائیل علیه ایران، با مراجعه به این محدوده مشاهده کردیم که فضای طبیعی و درختان کهنسال آن به‌طور کامل از بین رفته و به‌جای آن خیابانی از سمت خیابان قدس تا ضلع جنوبی کاروانسرا احداث شده است. همچنین بخشی از نهر قدیمی لوله‌گذاری و مدفون شده و بخش‌هایی از فضای طبیعی نیز تخریب شده

نشانه‌خوانی

نخواهیم که ایران ویران شود

پویانعمت‌اللهی

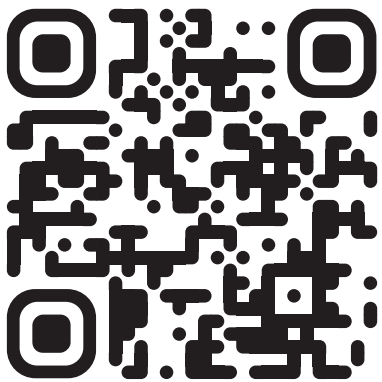
ایرانیان روزهای دلهره‌آوری را گذرانند و می‌گذرانند. تهدید به نابودی نیروگاه‌ها و تأسیسات زیربنایی، قلب هر ایرانی را به لرزه درمی‌آورد. خون دل‌ها خورده شده است تا آجر روی آجر برای هر دیوار نیروگاه یا هر مرکز مهم دیگری گذاشته شود. اما در این روزها، این تأسیسات هدف حمله دشمنان این سرزمین قرار گرفته است.

در همین لحظه‌ها و روزهاست که هر ایرانی باید موضع خودش را روشن کند. این ربطی به دوگانه‌سازی ندارد. شاید مهم‌ترین دوگانه در زمان حاضر همانا وجود ایران در برابر نبود ایران باشد. کشور بدون نیروگاه و زیرساخت به درد حکمرانی نمی‌خورد. آنها که شب و روز آدرس مراکز تجمع نیروهای خودی را می‌دهند نیز در این جنایت شریک هستند.

متوسط سن جمعیت ایران در سال‌های اخیر رو به از زیاد گذاشته است. این یعنی ایرانیان سال‌به‌سال مسن‌تر و کهنسال‌تر می‌شوند. این جمعیت با سن بالا بیش از هر جمعیت دیگری به زیرساخت‌هایی نظیر آب، برق، دارو و خدمات عمومی نیازمند هستند. می‌توان منتقد بود و در عین حال مخالف آسیب به تأسیسات عمومی هم بود. قرار نیست اگر کسی با ویرانی کشور مخالف است حتماً یک مدافع سخت و سخت شرایط باشد. هرچند در این مدت اخیر میزان تحمل منتقد کمتر شده است، اما باید همه در برابر این آسیب‌های هدفمند به تأسیسات عمومی به مخالفت برخیزند و در برابر مدافعان آن صف‌آرایی کنند. ما قرار نیست برای عبور از شرایط، خودمان را نابود و تخریب کنیم. باید به این باور خاتمه داد که بعد از هزیمت و سرنگونی می‌توان کشور را دوباره ساخت. یک کشور منهدم اساساً منابعی ندارد که کسی بخواهد آن را دوباره بسازد. ترامپ خوی حیوانی و ضدانسانی و تجاوزکارانه خود را عیان کرده و روزبه‌روز عیان‌تر می‌کند. او هزینه جنگ را پیشاپیش از طریق افزایش قیمت نفت جبران کرده؛ چراکه خودش اکنون در کنار ونزویلا روزانه میلیون‌ها بشکه نفت را تولید و با قیمت بالاتر عرضه می‌کند. اروپا نیز که گرفتار ترامپ شده، بعضاً مخالفت‌هایی با درخواست‌های آمریکا می‌کند اما در نهایت منقاد او است. ما اکنون با پوست و گوشت‌مان ماهیت پلیدی این دیو شتمکار را حس می‌کنیم. آنها که به لطایف‌الحیل همواره جنایات اخیر ترامپ را تطهیر می‌کنند نیز به همان اندازه در این جنایات سهم دارند. کشورهای همسایه ما نیز به نوعی در چنبره آمریکا گرفتار شده و چاره‌ای جز تحمل آسیب‌ها و لطمات جنگ ندارند. لاید در تقسیم کار جهانی قرار است تعمیرات و بازسازی این آسیب‌ها بر عهده پیمانکاران و رفقای همین سردمداران آمریکایی باشد.

لاید ما مستظهر به حمایت از چین و روسیه بوده‌ایم. قطعاً آنها در این جنگ به ما کمک کرده‌اند. اما ما بیشتر از کمک نظامی، نیاز به همراهی و فشار آنها برای پایان جنگ داریم. کشوری که تأسیسات زیربنایی خود را از دست داده، چگونه می‌تواند هم‌پیمان یا حامی یک غول بزرگ همچون چین باشد؟ به همین خاطر تمامی ایرانیان در اقصی نقاط جهان باید حامی پایان جنگ باشند. متأسفانه استمرار قطعی اینترنت بین‌الملل نیز دست همه نیروهای حامی صلح و وطن‌دوست را برای ارتباط با دنیا بسته است. ما حتی نمی‌دانیم آنهايي که اینترنت سفید دارند، چه چیزهایی را در رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی جهانی منتشر می‌کنند. نباید چنین باشد که فقط ندای جنگ از این کشور بلند شود. اکنون هم آمریکا و سایر هم‌پیمان‌های او به قدرت‌کشورمان پی برده‌اند. انهدام بیشتر دارایی‌های ملی موجب فروپختن تمدنی در کشور می‌شود. ایران اگر خراب و متروک شود، حکمرانی در آن نیز با صعوبت و همراه با جنگ‌های داخلی و پاره‌پارهدن سرزمینی همراه خواهد بود. ما باید هر لحظه در فکر جلوگیری از ویرانی باشیم.

من هم حمایت می‌کنم

محک

مؤسسه خبریه حمایت از کودکان مبتلا به سرطان

۲۳۵۴۰

#۷۳*۱*